

## Arrest

nr. 143 672 van 20 april 2015  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 oktober 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 augustus 2010 werd verzoeker gemachtigd tot een voorlopig verblijf. Hij werd in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 18 augustus 2011.

1.3. Op 8 december 2011 besliste de gemachtigde van de Vlaamse minister bevoegd voor werkgelegenheid tot weigering van de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B.

1.4. Op 11 januari 2012 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) tegen deze beslissing (RvV 92 197).

1.5. Op 8 april 2014, naar aanleiding van een politiecontrole, werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

1.6. Op 20 oktober 2014, naar aanleiding van een politiecontrole, werd opnieuw een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoeker op 22 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“De heer die verklaart te heten: B.O. (...)*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

*Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder bouders te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.*

*Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde, V.D., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene wordt verdacht van poging tot diefstal.*

*Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 12°: betrokkene werd onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar op 08.04.2014*

*+ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 08.04.2014.”*

Dit is de bestreden beslissing.

## **2. Over de ontvankelijkheid**

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij oordeelt dat verzoeker het vereiste belang ontbreekt, enerzijds omdat artikel 7 in bepaalde gevallen niet in een discretionaire bevoegdheid voorziet en anderzijds omdat het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

In het initiële verzoekschrift stelt verzoeker omtrent het belang bij het beroep het volgende: *“Verzoeker geeft blijk van de vereiste hoedanigheid en het vereiste belang. De aangevochten beslissing schaadt verzoeker persoonlijk in zijn belangen en deze belangen zijn actueel.”*

Ter terechtzitting verwijst de advocaat van verzoeker naar het verzoekschrift op dit punt.

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Er dient te worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven:*  
1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*  
[...]  
3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*  
[...]  
12° *wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”*

Uit de bewoordingen van vornoemd artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt aldus dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord ‘moet’ duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet bevindt aangezien hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een paspoort voorzien van een geldig visum alsook omdat hij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 8 april 2014, waaraan hij geen gevolg heeft gegeven. Deze vaststellingen worden door de verzoeker geenszins betwist.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover verweerder beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat hij bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker dan ook geen nut opleveren. Deze vaststelling staat los van het eventueel grievende karakter van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Niettegenstaande bovenstaande vaststelling dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

De Raad onderzoekt dan ook de middelen die gestoeld worden op een schending van hogere normen.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 74/13, 47/1 en 47/2 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

*“Dat art. 74/13 als volgt luidt:*

*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*

*Dat zonder twijfel de bijlage 13septies een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1 6° van de Vreemdelingenwet.*

*Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.*

*Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, gedaagde rekening dient te houden met de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.*

*Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:*

*1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

*2. Dit recht behelst met name:*

*. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

*. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*

*. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

*3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*

*4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.*

*Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.*

*Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.*

*Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.*

*Welnu verzoeker meent zich in deze situatie te bevinden. Meer bepaald maakt verzoeker deel uit van een gezin in de zin van art. 8 EVRM dat geenszins is beperkt tot de klassieke huwelijkse relatie. Meer in het bijzonder maakt hij deel uit van het gezin van zijn Belgische zus.*

*Dat een relatie tussen broers en zussen valt binnen de reikwijdte van het familie- en gezinsleven van art. 8 EVRM.*

*Dat zij kwalificeren als een kerngezin in de zin van art. 8 EVRM.*

*Dat uit de bestreden beslissing allerminst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan.*

*Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.*

*Gedaagde is weliswaar verplicht een einde te maken aan de illegaliteit van verzoeker maar zij verliest uit het oog dat zij dit kan doen op twee manieren namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de illegale situatie van verzoekers om te zetten in een legaal statuut of minstens hem de kans te geven zijn illegaal statuut om te zetten naar een legaal statuut.*

*Door eenvoudigweg te kiezen voor een bevel maakt zij duidelijk de tweede optie niet te hebben onderzocht.*

*Dat zij daarmee art. 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.”*

3.2.1. Het betoog waarbij de schending wordt aangevoerd van de artikelen 47/1 en 47/2 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht doet geen afbreuk aan het hoger gestelde onder punt 2.

Bovendien werd de bestreden beslissing niet genomen in toepassing van de artikelen 47/1 en 47/2 van de vreemdelingenwet en wordt niet toegelicht op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

In casu houdt verzoeker voor dat hij samenleeft met zijn zus. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zussen. Daar in casu geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken die anders zijn dan de gewone affectieve banden en gelet op de elementen van het administratief dossier, kan het bestaan van een gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen. Verzoeker staat daarenboven onder een definitief inreisverbod zodat hij niet in het Rijk mag verblijven gedurende drie jaar. Gelet op het voorgaande dringt een verder onderzoek in het kader van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zich niet op.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker maakt bijgevolg ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling bevat bovendien geen uitdrukkelijke motiveringsplicht.

3.2.3. Artikel 41 van het Handvest bepaalt het recht op behoorlijk bestuur en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

*2. Dit recht behelst met name:*

*- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

*(...)”*

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest zelf blijkt dat dit niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie waardoor de aanvrager van een verblijfstitel aan artikel 41, lid 2, sub a van het Handvest geen recht kan ontlenen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 5 november 2014, nr. C-166/13, Mukarubega, punt 44). Het recht om te worden gehoord waarborgt nochtans dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden

(HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13, Boudjlida, punt 36; HvJ 5 november 2014, nr. C-166/13, Mukarubega, punt 46).

In casu is het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de derde beslissing tot afgifte van een bevel. Verzoeker werd in 2011 in het kader van de verlenging van zijn verblijfstitel uitdrukkelijk uitgenodigd om deze verlenging aan te vragen en alle nuttige informatie aan te reiken. Hij heeft sinds de beslissing van 11 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen nieuwe verblijfsaanvraag ingediend met een andere verblijfsgrond. Op 8 april 2014, naar aanleiding van een politiecontrole, werd de tweede beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissingen. Op 20 oktober 2014, naar aanleiding van een politiecontrole, werd opnieuw een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de thans bestreden beslissing. Bijgevolg kan verzoeker thans bezwaarlijk voorhouden dat hij niet in de gelegenheid zou zijn gesteld om daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. In elk geval maakt verzoeker, gelet op de specifieke omstandigheden, niet aannemelijk dat een andere beslissing had kunnen worden genomen.

Er is dan ook geen sprake van een schending van de hoorplicht.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS